

STĂPÂNUL LUPILOR

EDITURA PARALELA 45

Redactare: Mihaela Pogonici
Tehnoredactare: Mihail Vlad
Pregătire de tipar: Marius Badea
Design copertă: Irina Bogdan

EPP

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

DUMAS, ALEXANDRE

Stăpânul lupilor / Alexandre Dumas ; trad. din lb. franceză de Octavian Soviany. -

Pitești : Paralela 45, 2018

ISBN 978-973-47-2733-9

821.133.1

Le meneur de loups

Alexandre Dumas

Copyright © Editura Paralela 45, 2018

Prezenta lucrare folosește denumiri ce constituie mărci înregistrate, iar
conținutul este protejat de legislația privind dreptul de proprietate intelectuală.

www.edituraparelela45.ro

ALEXANDRE DUMAS

STĂPÂNUL LUPILOR

Traducere din limba franceză și note de
Octavian Soviany

Editura Paralela 45

Cuprins

Introducere	7
Capitolul I. <i>Vânătorul de lupi al monseniorului</i>	35
Capitolul II. <i>Seniorul și papugiul</i>	45
Capitolul III. <i>Agnelette</i>	59
Capitolul IV. <i>Lupul negru</i>	70
Capitolul V. <i>Pactul</i>	81
Capitolul VI. <i>Firul de păr al lui Scaraoțchi</i>	92
Capitolul VII. <i>Argatul de la moară</i>	103
Capitolul VIII. <i>Dorințele lui Thibault</i>	113
Capitolul IX. <i>Stăpânul lupilor</i>	122
Capitolul X. <i>Judele Magloire</i>	133
Capitolul XI. <i>David și Goliat</i>	143
Capitolul XII. <i>Doi lupi la stână</i>	156
Capitolul XIII. <i>În care se arată că o femeie nu vorbește niciodată mai convingător decât atunci când nu vorbește</i>	173
Capitolul XIV. <i>O nuntă la țară</i>	188
Capitolul XV. <i>Seniorul de Vauparfond</i>	199
Capitolul XVI. <i>Subreta unei dame de viță</i>	208

Capitolul XVII. <i>Contele de Mont-Gobert</i>	219
Capitolul XVIII. <i>Moarte și înviere</i>	229
Capitolul XIX. <i>Care e viu? Care e mort?</i>	237
Capitolul XX. <i>Întâlnirea e onorată</i>	247
Capitolul XXI. <i>Geniul răului</i>	260
Capitolul XXII. <i>Ultima dorință a lui Thibault</i>	276
Capitolul XXIII. <i>Aniversarea</i>	284
Capitolul XXIV. <i>O vânătoare turbată</i>	293

Introducere

I

*Cine era Mocquet și cum a ajuns povestitorul
să ia cunoștință de această istorie*

Oare de ce, de-a lungul primilor mei douăzeci de ani de viață literară, m-am întors atât de rar, cu gândul și amintirea, la orașelul în care m-am născut, la pădurile care îl înconjoară, la satele din împrejurimi? Oare de ce toată această lume a copilăriei mele mi s-a părut dispărută, acoperită parcă de un nor, în timp ce viitorul spre care înaintam îmi apărea limpede și strălucitor, ca acele insule magice pe care Columb și tovarășii săi le-au luat drept niște coșulețe cu flori ce pluteau pe apele mării?

Pentru că, vai, în primii douăzeci de ani de viață ai drept călăuză speranța, iar în ultimii douăzeci – realitatea.

Începând din ziua în care, ca un călător obosit, îți lași toiagul din mână, îți desfaci cingătoarea și te așezi la marginea drumului, începând din ziua aceea privești înapoi la drumul parcurs și, cum de data aceasta viitorul este cel care se acoperă de ceață, începi să scrutezi adâncurile trecutului.

Când ești pe punctul de a pătrunde în niște mări de nisip, zărești deodată cu mirare în urma ta oaze minunate de umbră și

de verdeață, pe lângă care ai trecut nu numai fără să te oprești, dar aproape și fără să le vezi.

Am umblat așa repede! Ne-am grăbit să ajungem acolo unde nu ajungi niciodată: la fericire.

Atunci îți dai seama cât ai fost de orb și de nerecunoscător; atunci îți spui că dacă ai mai întâlni vreodată în drum unul dintre aceste umbrare de verdeață, te-ai opri acolo pentru tot restul vieții și ți-ai instala cortul acolo, pentru a-ți sfârși zilele în locul acela.

Dar, deoarece corpul nu se mai poate întoarce în urmă, doar memoria este cea care întreprinde pelerinajul acesta pios spre zilele de la început, doar ea se întoarce la izvoarele vieții, ca bărcile acelea ușoare, cu pânzele albe, care urcă spre izvoarele râului.

Corpul își continuă drumul, dar, fără memorie, el este o noapte fără stele și o lampă fără lumină.

Atunci corpul și memoria urmează două drumuri opuse.

Corpul înaintează la întâmplare către necunoscut.

Memoria, ca un foc nebunatic și strălucitor, zburătăcește deasupra urmelor pe care le-ai lăsat și este sigură că nu se va rătăci.

Apoi, după ce a vizitat fiecare oază, după ce a cules fiecare amintire, revine în zbor la corpul din ce în ce mai obosit și, ca un zumzet de albină, ca un cântec de pasăre, ca susurul unui izvor, îi povestește ce a văzut.

Și, ascultându-i povestea, ochiul călătorului se reînsuflește, gura îi surâde, chipul i se luminează.

E o faptă bună a Providenței, care neputându-l duce înapoi, în tinerețe, face acum tinerețea să vină la el.

Și, de atunci, călătorului îi place să povestească tare tot ce i-a spus în șoaptă memoria.

Oare viața este rotundă, asemenea pământului? Și îi facem, fără să ne dăm seama, ocolul? Și oare, în timp ce ne apropiem de mormânt, ne apropiem iarăși de leagăn?

Capitolul I

Vânătorul de lupi al monseniorului

Seniorul Jean, baron de Vez, era un vânător aprig.

Dacă o să urmați valea frumoasă, care merge de la Berval la Longpré, veți vedea, în stânga, un turn vechi, care o să ni se pară și mai înalt, încă și mai masiv, pentru că e singuratic.

Astăzi el e proprietatea unui prieten al celui care vă povestește această istorie, iar lumea s-a obișnuit atât de mult cu înfățișarea lui teribilă, încât orice țaran merge vara să caute puțină umbră la picioarele lui, fără să-i fie frică mai tare decât drepnelor cu mari aripi negre și cu țipete ascuțite sau rândunelelor cu ciripit dulce care vin vară de vară pentru a-și face cuiburile aici.

Dar în epoca despre care vorbim, adică pe la 1780, reședința seniorială din Vez arăta altfel și nu părea atât de inofensivă. Era o construcție din secolul al XII-lea sau al XIII-lea, căreia trecerea anilor nu-i schimbase cu nimic, cel puțin în exterior, înfățișarea teribilă. E adevărat că straja, cu pas măsurat și cască strălucitoare, nu se mai preumbla sus, pe metereze; e adevărat că arcașul gata să sune din corn nu mai stătea de veghe în turn; e adevărat că doi războinici nu mai stăteau la poternă, pregătiți ca, la cel mai mic semn de primejdie, să ridice podul mobil și să coboare poarta de gratii. Dar tocmai din cauza izolării sale, gigantul de granit, între ale cărui ziduri mai fremăta încă viața, avea majestatea terifiantă a lucrurilor mute și imobile.

Castelanul nu era totuși un om rău și, după câte spuneau oamenii care îl cunoșteau mai bine decât muritorii de rând și puteau să-i facă dreptate, pricinaia mai mult zgomot decât necazuri și mai multă teamă decât samavolnicii, dar asta numai atunci când era vorba de oameni.

Căci era dușmanul declarat, necruțător și de moarte al tuturor animalelor din pădure.

Era marele vânător de lupi al monseniorului Louis-Philippe d'Orléans, al patrulea cu acest nume, slujbă care îi permitea să-și satisfacă patima veșnic nedomolită pentru vânătoare.

Cu baronul Jean te puteai înțelege în legătură cu orice lucru până la urmă, chiar dacă asta nu se întâmpla tocmai ușor; dar, când era vorba de vânătoare, rareori puteai să-l scoți dintr-ale sale, dacă îi intra vreo idee fixă în cap.

Umbla vorba că se căsătorise cu o fiică naturală a prințului; ceea ce îi adusese, pe lângă slujba de mare vânător de lupi, și o putere aproape absolută pe domeniile ilustrului său socru, putere pe care nimeni nu îndrăznea să i-o conteste, mai ales de când domnul duce d'Orléans, recăsătorindu-se în 1773 cu doamna de Montesson, aproape că-și lăsase în părăsire castelul de la Villers-Cotterêts în favoarea încântătoarei sale reședințe de la Bagnolet, unde erau primite spiritele sclipitoare ale timpului și se jucau comedii.

De aceea, rareori se întâmpla ca în fiecare zi lăsată de Dumnezeu, fie că soarele strălucea deasupra pământului, fie că țărâia o ploaie posomorâtă, fie că iarna acoperea câmpiile cu lintoliul ei alb, fie că primăvara își desfășura peste pajiști covorul ei verde, rareori se întâmpla, așadar, să nu vezi, între ceasurile opt și nouă dimineața, poarta cea mare a castelului deschizându-se și lăsându-i să iasă mai întâi pe baronul Jean, apoi pe primul său hăitaș, Marcotte, apoi pe ceilalți hăitași, apoi câinii legați, duși de lesă de slugi și supravegheați de jupân Engoulevent,